

efter Lovforslaget. Det er virkelig den besynderligste Anse, jeg nogen Ginde har hørt fremsat mod et Lovforslag. Kan det ærede Medlem nævne et eneste Eksempel paa, at vi her have lovgivet for Udlændinge? Kan man ikke gaa ud fra visse Ting som givne ogsaa over for det ærede Medlem? Man behøver virkelig ikke at sætte i en dansk Lov, at den ikke gælder for Udlændinge. Synes det ærede Medlem for Kjøbenhavns 4de Valgkreds, at det vilde være klædeligt, om vi i Slutningen af denne Lov satte de bekendte Ord: „Denne Lov gælder ikke for“ — og saa i Stedet for Færøerne satte — „Sjurgenterne.“ Jeg tror hverken det vilde være sømmeligt eller klædeligt, det vilde ganske sikkert være latterligt. Saa talte det ærede Medlem om dem, der notorisk havde bragt Offer for Fædrelandet. Hvorledes vil det ærede Medlem bære sig ad med at bestemme, hvem der notorisk har bragt Offer for Fædrelandet? Det kan simpelthen slet ikke gøres, fordi vi ikke ere i Stand til at vide noget om den Indsats, som vedkommende har sat ind i sit eget Sind og i sine egne hjemlige Forhold. Jeg har ikke noget imod, om de Invalider, som det ærede Medlem talte for, fik en højere Understøttelse; jeg har netop glædet mig ved at iagttage, hvorledes den nuværende højterede Finansminister er tilbøjelig til at udføre Invalidforsørgelsesloven saa liberalt og saa frifindet som muligt. Jeg har ikke det mindste imod, om man her kunde komme til forhøje Understøttelser. Det ærede Medlem for Esbjerg (Bluhme) beklagede sig i Mar som i Fjor over, at hans tidligere Forslag havde nydt samme Stæbne som vort. Ja, fælles Stæbne er jo fælles Trøst. Det ærede Medlem har nydt samme Stæbne under det forrige ledende Flertal, som vort Forslag nød i Fjor under denne Sals nuværende ledende Flertal. Andet er der ikke at sige til den Ting. I øvrigt har jeg ikke det ærede Medlems Forslags enkelte Bestemmelser saa nærværende i min Grindring, at jeg er i Stand til at sammenligne det med det, vi her have forelagt, men jeg mener at kunne sige, at det var adskilligt mere vidtgaaende end det, vi her have foreslaet. Jeg tror nu, at vort Forslag er at foretrække, men enhver synes jo for øvrigt bedst om sit eget. Jeg takker det ærede Medlem for Hjørring (Jungeren) for den gode Tilslutning, han ydede vort Forslag. Jeg mener ikke, det er værd, at vi under Behandlingen af en Sag som denne komme ind paa, hvor let man giver Understøttelse til de bedrestillede, og hvor vrangvillig man er, naar der forlanges Understøttelse til de mindre godt stillede,

stønt jeg skal indvømme, at det ærede Medlem for Kjøbenhavns 4de Valgkreds her som altid lagde godt ud til en saadan Forhandling. Jeg ser i det ærede Medlem for Hjørrings Udtalelser et Vidnesbyrd om, at der ogsaa hos dette Tings ledende Flertal er Sympati for denne Lov, saa at der er noget Haab om, at vi kunne vente den gennemført. Den højterede Finansminister vilde saa smaat bebrejde mig, at jeg for stærkt havde slaaet paa de patriotiske Streng. Det mener jeg egentlig ikke jeg har. Jeg mener, jeg har udtrykt mig ganske nøgternt om denne Sag, men for øvrigt er det mærkeligt, højt mærkeligt, at man fra den Side bebrejder os, at vi for stærkt slaa paa de patriotiske Streng. I øvrigt glædede det mig, at den højterede Finansminister erklærede, at Regeringens Sympati faldt sammen med det, jeg har kaldt Befolkningens naturlige Følelse. Naar de to Ting falde sammen, og naar Regeringens Sympati omsættes i virkelig Vilje, er der Betingelser for, at Loven kan sættes igennem. Jeg beder atter den højterede Finansminister om at stænke Lovforslaget velvillig Opmærksomhed og anbefaler det paa ny til Finansudvalgets Velvilje.

Golding: Det er ganske naturligt, at et saadant Lovforslag, naar det fremkommer, vækker almindelig Interesse, men ogsaa at det har ganske særlig Interesse for en militær at overveje, om det var muligt at faa noget ud af et saadant Forslag til Gavn og Glæde for dem, der i sin Tid have været indrullerede i Hærens Rækker og kæmpet for Fædrelandet. Jeg begynder med denne Bemærkning, for at man ikke skal tage det, jeg vil sige, til Indtægt for den Mening, at jeg skulde være mod et saadant Lovforslag, fordi det koster Penge. Thi det er givet, at man ikke kan hjælpe en hel Samfundsklasse eller en stor Del af Samfundet, uden at det medfører Udgifter. Men netop fordi det koster Penge i den Grad, som det er godtgjort ved statistiske Oplysninger fra den højterede Finansministers Side, er jeg ikke saa glad ved Lovforslaget, thi det er efter min Mening en fuldstændig tilstrækkelig Grund til, at Forslaget ikke bør blive til Lov. De ærede Forslagsstillere have ikke naaet, hvad de tilsigtede, fordi de have gjort Lovforslaget for vidt omfattende og derved skadet selve Ideen, Tanken, der ligger til Grund for Lovforslaget. Hvis man var gaaet mere varsomt frem og havde indskrænket sig til f. Eks. Krigerne fra 1848—49—50 med Forventning om, at man, naar det samme Maaemaal var gaaet, som der nu er gaaet fra 1851 til 1896, ad Lovgivningens Vej kunde